

FÖLDI PÉTER

Levél Lizsnyánszky Erzsébethhez

Bözsé!

Maradéktalan mámor.

Hiányzol!

Első megrendülésemben ezt a három szót írtam kiállításod emlékkönyvébe, minden racionális meggondolás nélkül, csak úgy... ez jutott ott, akkor az eszembe.

Persze vannak emlékek, nem csak az enyéme, sokakkal közösek, amik Hozzád kötnek, és talán indokolják az első gondolatot: A művészet maradéktalan hite, a szerelmes élet mámor. A napról-napra koptatott reménytelenség, és aztán a művésztelepek felszabadult eufóriája. Mű művet szült, az egész évben elnyomott, visszafogott festői, grafikai indulat átszakítja a gátat, utat tör, és áradóan igazul. Igazul Benned, általad, megrendítő őszinteséggel és a teljes önfelmutatás kiszolgáltatottságával. Semmit sem titkoltál, mindened művé vált.

És persze volt idő, amikor még jókat tudtunk röhögni, leginkább magunkon. Vi-haros jókedved életet hozott a terpentinszagú rajzterembe, temperamentumod magával ragadott, életerő, dinamika áradt minden mozdulatodból. Hittük a művészetet, hittük az életet és éltünk...

Most meg: Hiányzol! Ahogyan Szujó, Hübó, Morgan, Iványi, Somoskőy, Feri és még milyen hosszú a sor. Sorsod művé szerveződött, életed üzenete így ránk maradt, embert, országot, nemzetet igazíthat. Nem azért, mert ezt Te annyira akartad, hanem, mert ilyen léptékű. Próbálunk ehhez az értékhez mérten életben maradni.

Isten Veled!

Péter

2010. május 16.